

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

«Καμιά μορφή μισθωτής εργασίας, έστω και αν είναι λιγότερο απεχθής από μια άλλη, δεν μπορεί να καταργήσει την άθλιότητα αυτής της ίδιας της μισθωτής εργασίας».

Κ. Μάρξ

Κάτω από τούς σχιζοφρενικούς ήχους τών προεκλογικών μεφαφώνων καλούμαστε στίς τρίτες μεταπολιτευτικές εκλογές, όχι βέβαια για να αποφασίσουμε για τίς τύχες μας, αλλά για να αποφασίσουμε ποιοί θά αποφασίζουν για τή ζωή μας. Τό κείμενο πού ακολουθεί ασχολείται — δίνοντας τή δική του όπτική — μέ εκείνα ακριβώς τά θέματα πού βρίσκονται σήμερα στό επίκεντρο τής επικαιρότητας: Τό ΠΑΣΟΚ, τή Δεξιά, τίς εκλογές και τέλος τήν περιώνυμη «Αλλαγή».

ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΟΣ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

«Παρέλαβα χάος, έφτιαξα κράτος»

Κ. Καραμανλής

«Πρέπει να τονισθεί ιδιαίτερα πώς για τό ΠΑΣΟΚ ή έννοια τής 'Αλλαγής παρ' όλο τό βαθύ και καθοριστικό της νόημα δεν σημαίνει σέ καμιά περίπτωση επαναστατική ανατροπή».

Α. Παπανδρέου

Η μεταπολιτευτική περίοδος κλείνει επισφραγίζοντας τό βασικό πολιτικό έγχείρημα τής άρχουσας τάξης: τήν όμαλή και χωρίς περιπέτειες μεταβίβαση τής εξουσίας από τά χέρια τών στρατιωτικών στόν συντηρητικό πολιτικό κόσμο άφ' ενός, και τήν προσπάθεια εκσυγχρονισμού τών δομών τής Έλληνικής κοινωνίας άφ' έτέρου. Ό Κ. Καραμανλής ήταν άσφαλώς ό καταλληλότερος για να γβάλει τήν αστική τάξη χωρίς απώλειες από τή μεταπολιτευτική σύγχυση και για να δώσει σάρκα και όστά στό εκσυγχρονιστικό της όραμα.

Έξαγγέλοντας από τίς πρώτες ήμέρες τήν έξοδο από τό στρατιωτικό ΝΑΤΟ και τή νομιμοποίηση του ΚΚ — πριν προλάβουν τά αιτήματα αυτά να γίνουν δυναμικές αιχμές τής μαζικής πάλης — και διατηρώντας τόν κύριο όγκο τών χουντικών σέ θέσεις-κλειδιά και χρησιμοποιώντας τους για φόβητρο απέναντι στίς λαϊκές διεκδικήσεις, δημιούργησε τίς προϋποθέσεις για τήν απόσπαση εύρείας πλειοψηφίας στίς εκλογές του '74, άφου κάθε άλλο εκλογικό αποτέλεσμα θά άνοιγε τό δρόμο στην επανεμφάνιση τών τάνκς.

Ορίζοντας — εύφύεστατα — τήν 17 Νοέμβρη σάν ήμέρα εκλογών, ό Καραμανλής άποφεύγει ένδεχόμενες επικίνδυνες αναμνήσεις στην πρώτη επέτειο τής εξέγερσης του '73, δίνοντας άναδρομικά τή δική του εκδοχή για τά όσα διαδραματίστηκαν πριν ένα χρόνο στό χώρο του Πολυτεχνείου — οί νέοι του Έθνους, πού έπесαν για τή Δημοκρατία και για να μπορούμε σήμερα να ψηφίζουμε ελεύθερα — συμβάλλοντας έτσι δεόντως στην άφομοίωση τής εξέγερσης και στη μετατροπή της — μέ τή βοήθεια τής άριστερας — σέ «γιορτή τής Δημοκρατίας».

Παράλληλα, ή κυβέρνηση Καραμανλή έχοντας τή πλατιά πλειοψηφία τών 220 έδρων στην Αναθεωρητική Βουλή, θά προχωρήσει στη βιαστική ψήφιση εκείνου του συνταγματικού και θεσμικού πλαισίου πού άπ' τήν άλλη άνάδειχνε σέ κεντρικό ρυθμιστικό παράγοντα τής πολιτικής ζωής τήν εκσυγχρονιστική και φιλοευρωπαϊκή πτέρυγα τής ελληνικής δεξιάς.

Τήν ίδια εποχή παίρνει σάρκα και όστά ή εκσυγχρονιστική πολιτική του ιδρυτή τής Ν.Δ. Τό φιλόδοξο μεταρρυθμιστικό του πρόγραμμα πού ξεκινάει από τήν εκπαίδευση αλλά περιλαμβάνει και μια σειρά τομείς τής δημόσιας ζωής, ξεπερνάει σέ πολλά σημεία τίς εκσυγχρονιστικές προσπάθειες τών προδικτατορικών κεντρώων και κεντροδεξιών κυβερνήσεων, και ένσωματώνει τά παραδοσιακά εκσυγχρονιστικά αιτήματα τής άριστερας, πραγματοποιώντας εκ τών ύστέρων όσα οί μαζικοί φορείς και όργανώσεις τής άριστερας ζητούσαν επί περίπου 30 χρόνια.

Η μεταρρυθμιστική και εξισορροπιστική πολιτική του άρχηγού τής Ν.Δ. θά επιδράσει και στη διάταξη τών πολιτικών δυνάμεων του τόπου. Τά όρια άνάμεσα στην Παραδοσιακή Δεξιά και τό Παραδοσιακό Κέντρο γίνονται πλέον δυσδιάκριτα, και ό Καραμανλής μέ μια εύστοχη πολιτική

κίνηση (τή διεύρυνση) θά προχωρήσει στην άποψίλωση τής εκλογικής βάσης του Κέντρου, υποχρεώνοντας παράλληλα τό ΠΑΣΟΚ σέ επίδειξη μετριопάθειας καί σέ διακηρυγμένη στροφή, μέ σκοπό τήν προσέλκυση εκείνων των Κεντρώων δυνάμεων πού δέν εγκλωβίστηκαν από τή Δεξιά. Δημιούργησε έτσι ό Καραμανλής τίς βάσεις γιά τήν όριοθέτηση του πολιτικού παιχνιδιού σέ κοινοβουλευτικές συντεταγμένες, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα τή συναίνεση τής άριστεράς γιά τή δημιουργία εκείνου του πολιτικού καί θεσμικού πλαισίου πού αποκλείει τήν επανεμφάνιση των λαϊκών μαζών στο προσκήνιο τής πολιτικής ζωής διαμεσολαβώντας τίς λαϊκές απαιτήσεις σ' ένα εθνικό δράμα, στο όνομα του οποίου Κυβέρνηση καί 'Αντιπολίτευση άπλά θά διαχωρίζουν τίς θέσεις τους καί θά καθορίζουν τίς σχέσεις τους.

Στό θεσμικό καί νομοθετικό επίπεδο εξάλλου δημιουργείται εκείνο τό πλαίσιο πού στοχεύει στην άμεση καταστολή κάθε διάθεσης αὐτονομησης των μαζών από τό κοινοβουλευτικό παιχνίδι, στο όποιο Κυβέρνηση καί 'Αντιπολίτευση συμμετέχουν εξίσου. Κατασκευάζεται ένα τεράστιο ποινικό πλέγμα (νόμοι 330, 3239, 815, «άντιτρομοκρατικός»), πού δέν χτυπά τό άπεργιακό δικαίωμα καί τίς πολιτικο-συνδικαλιστικές ελευθερίες γενικά, αλλά άπειλεί μέ εξόντωση εκείνες τίς πραχτικές πού τείνουν πρός τήν αὐτονομία, ή καί τήν άπλή ρήξη μέ τό θεσμικό παιχνίδι. Τήν ίδια εποχή, ή άστυνομία χτυπάει μέ άσυνήθιστη άγριότητα εκείνες τίς πολιτικές συγκεντρώσεις πού καταγγέλουν τή συναινετική πολιτική τής 'Αριστεράς καί πού καταστρατηγούν στην πράξη τά όρια του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού. Τά αίματοκυλίσματα τής 23 'Ιούλη 1975 καί τής 25 Μάη 1976, κάτω άπ' αυτό τό πρίσμα θά πρέπει νά ειδωθούν.

'Η 'Αριστερά, άπ' τήν άλλη, εμφάνισε μέσα από τίς διάφορες εκφράσεις της στην περίοδο αυτή μέ θαυμαστή συνέπεια τά προδικτατορικά της γνωρίσματα: μονολιθικότητα, κοινοβουλευτική λογική καί πρακτική, επιδείξεις πατριωτισμού, ρεφορμιστική τακτική, γραφειοκρατική λειτουργία, άκριτη άποδοχή των «αὐθεντιών». Πλειοδοτώντας σέ μιá συνθηματολογία άριστερου ριζοσπαστισμού, ή 'Αριστερά προχώρησε στη γραφειοκρατική όργάνωση των εργατικών καί φοιτητικών συνδικαλιστικών ενώσεων, χτυπώντας έτσι «νόμιμα» καί εκ των έσω κάθε διάθεση των μαζών πού διαφοροποιούνταν από τίς κομματικές της επιλογές. Μέ τήν πολιτική αυτή, οί γραφειοκράτες των συνδικάτων απομαζικοποίησαν τίς συνδικαλιστικές ενώσεις, στέλνοντας τόν πολύ κόσμο στο σπίτι του καί περιορίζοντάς τον στην ετήσια ρουτινιάρικη εκλογική διαδικασία αλλά καί δημιουργώντας τή δικαιολογητική βάση τής ύπαρξής τους: «'Αφού αυτοί δέν άσχολούνται μέ τά προβλήματά τους, κάποιος πρέπει νά πάρει τά πράγματα στα χέρια του καί νά λύσει αυτά τά προβλήματα». Μέ τόν τρόπο αυτό, τά συνδικαλιστικά παραρτήματα των κομμάτων τής άριστεράς λειτουργήσαν σάν συμπληρωματικά τής κυβερνητικής πολιτικής. 'Η ΕΣΑΚ μέ τήν αντίληπή της γιά τή λειτουργία των σωματείων συμπλήρωσε τόν ν. 330, ενώ ή ΕΦΕΕ, επιβάλλοντας τήν ήρεμία στα πανεπιστήμια, άνοιξε τόν δρόμο γιά τόν ν. 815.

'Εξάλλου, τά αιτήματα τής 'Αριστεράς γιά δομικές καί διαρθρωτικές αλλαγές (δημοκρατικός νόμος - πλαίσιο, ειδική συμφωνία μέ ΕΟΚ, δημοκρατικά προγράμματα σπουδών, «ανάμόρφωση» του 330) άντικειμενικά λειτουργούσαν σάν άριστερή έκδοχή του άστικού εκσυγχρονισμού. Σέ τελευταία ανάλυση, αυτά πού τά κόμματα τής 'Αριστεράς προτείνουν δέν διαφέρουν ποιοτικά καί ουσιαστικά από εκείνα πού ή 'Ελληνική άρχουσα τάξη προτείνει, εν μέρει πραγματοποιει καί εν πάσει περιπτώσει άνέχεται: ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, αύξηση τής ύλικής κατανάλωσης καί των άνέσεων, έξυγίανση τής δημόσιας διοίκησης, έξορθολογισμός, ιεραρχία καί άξιοκρατία, οικονομική ανάπτυξη, εθνική άνεξαρτησία (του κεφαλαίου βεβαίως), λαϊκή κυριαρχία (όπως εκφράζεται μέ τίς εκλογές) — άξίες ούσιωδώς καπιταλιστικές.

Μέσα σ' αυτές τίς συνθήκες, ή συνολική λειτουργία Κυβέρνησης καί 'Αντιπολίτευσης καταφέρνει νά καταστρέφει τήν κοινωνικοποίηση των ατόμων σάν πολιτική κοινωνικοποίηση καί νά προβάλλει στη θέση της τήν ιδιωτικοποίηση, τήν παθητικότητα καί τήν όπαδοποίηση. Στο έδαφος τής συναίνεσης καί τής συνολικής λειτουργίας Κυβέρνησης — 'Αντιπολίτευσης, δημιουργήθηκαν οί προϋποθέσεις τής ειρηνικής χειραγώγησης των μαζών, τής βαθμιαίας άφομοίωσης κάθε φωνής διαμαρτυρίας καί τής επιβολής κανόνων κοινής ήσυχίας.

ΠΑΣΟΚ, ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

«Σ' όλες τις προηγούμενες επαναστάσεις οι αντίπαλοι αγωνίζονταν με άκάλυπτο το πρόσωπό τους: τάξη εναντίον τάξης, πρόγραμμα εναντίον προγράμματος. Στην τωρινή επανάσταση οι στρατιές που προστατεύουν την παλιά τάξη πραγμάτων δεν επεμβαίνουν πιά κάτω από το οικόσημο των διευθυντικών τάξεων, αλλά κάτω από τη σημαία ενός σοσιαλ-δημοκρατικού κόμματος. Αν το βασικό ερώτημα της επανάστασης έμπαινε ανοιχτά και τίμια: καπιταλισμός ή σοσιαλισμός, ή μεγάλη μάζα του προλεταριάτου δεν θα είχε σήμερα καμιά αμφιβολία, κανένα δισταγμό.»

Ρόζα Λούξεμπουργκ.

Από το '78 - '79 και μετά άρχισαν να φαίνονται τα όρια της εκσυγχρονιστικής προσπάθειας της Δεξιάς. Παρά τους εκσυγχρονιστικούς τόνους του πολιτικού της λόγου και της πολιτικής της πρακτικής, στά μάτια του κόσμου έμεινε σάν κόμμα δεξιό. Την προσπάθεια ιδεολογικού αποχρωματισμού της Ν.Δ. άκύρωνε συστηματικά τόσο η ποιότητα του πολιτικού της προσωπικού, ή τουλάχιστον σημαντικού της μέρους που προερχόταν από την παλιά ΕΡΕ, τό μετεμφυλιακό κλίμα και ή δικτατορία, ή άκύρωνε επίσης ή ποιότητα του κρατικού μηχανισμού, επανδρωμένου βασικά από την παραδοσιακή δεξιά.

Πραγματικά ό κρατικός μηχανισμός δεν αντιστοιχεί πλέον στις νέες συνθήκες και δεν μπορεί να άνταπεξέλθει στά συσσωρευμένα, παλιά και νέα, προβλήματα που δημιούργησε ή μεγάλη οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη των τελευταίων 20 έτών. Η δικτατορία επιδείνωσε ήν κατάσταση και ή Ν.Δ. πληρώνοντας παλιές και σημερινές αντιφάσεις της Δεξιάς, έγινε ό στόχος της κατακραυγής για ήν αναχρονιστική και ξεχαρβαλωμένη κρατική μηχανή που έθισμένη στό καθεστώς πελατείας, ρουσφετιού, φαυλοκρατίας, αδράνειας και αντικομμουνισμού δεν μπορούσε να άνταποκριθεί στις ανάγκες ούτε του σύγχρονου καπιταλισμού ούτε της ελληνικής κοινωνίας γενικώτερα. Οί ιστορικές καταβολές της Ν.Δ. λοιπόν, ή αντιφατική της κίνηση μεταξύ νεοφιλελευθερισμού και συντηρητισμού που άκύρωνε τις εκσυγχρονιστικές της τάσεις, τά φιλοβασιλικά και φιλοδικτατορικά στοιχεία που άναγκαστικά κληρονόμησε καθώς και ή σοβαρή επιδείνωση της οικονομίας μετά τό '77, δημιούργησαν τους ιδεολογικούς και ψυχολογικούς όρους ώστε μεγάλο μέρος των μεσαίων στρωμάτων της πόλης και της υπαίθρου — παραδοσιακή έκλογική πελατεία της Δεξιάς — να έγκαταλείψουν ήν Ν.Δ. και να άναζητήσουν άλλοι πολιτική στέγη. Η συρρίκνωση όμως του παραδοσιακού Κέντρου στις εκλογές του '77 σήμαινε ήν καταστροφή του ενός από τους δύο, καθαρά αστικούς πόλους της έξουσίας — που μέ ήν έναλλαγή τους, τις συγκρούσεις τους αλλά και μέ ήν άμηση ή έμμεση συνεργασία τους κατοχύρωναν ήν εύρυθμη λειτουργία του πολιτικού συστήματος και ήν άναπαραγωγή του — και ήν άναγκαιότητα της ύπαρξης στη θέση του ενός έναλλακτικού πολιτικού φορέα υπεύθυνου, σοβαρού, μετρημένου που μέ ήν πολιτική του θα απέκλειε τό **έξαιρετικά επικίνδυνο ένδεχόμενο της επανεμφάνισης των λαϊκών μαζών στό προσκήνιο και θα περιόριζε τις συνέπειες της πολιτικής έναλλαγής, στά πλαίσια του κοινοβουλευτικού παιγνιδιού.** Τό ΠΑΣΟΚ — πρόσ τό όποιο ήδη στρέφονταν ή προτίμηση πολυάριθμων λαϊκών στρωμάτων — κλήθηκε να παίξει τό ρόλο της πολιτικής έναλλαγής, άφου πρώτα άποδέχτηκε ήν πολιτική του «ήπιου κλίματος» του Γ. Ράλλη, δίνοντας έτσι έξετάσεις καλής διαγωγής και άποσαφηνίζοντας ή φυσιογνωμία του σάν κόμμα κυβερνητικών εύθυνών.

Είναι λοιπόν φανερό ότι από τότε που άρχισε να γίνεται φανερή ή άποσύνθεση της Ν.Δ., δεν ύπήρχαν για ή Δεξιά παρά μόνο δύο λύσεις: Είτε ή πόλωση και ή σκληρύνηση — άνάλογη μέ εκείνη που υίοθετήθηκε κατά της Ένωσης Κέντρου τό 1965-67 — που όμως πιθανά να οδηγούσε σε εξέλιξεις άνεξέλεγκτες από τόν πολιτικό κόσμο (π.χ. δικτατορία), είτε ή πολιτική του «ήπιου κλίματος». Η τελευταία, κατ' έξοχήν επιθετική πολιτική στόχευε στην άποφυγή των «σκληρών» πολιτικών συγκρούσεων, που κάτω από όρισμένους όρους, μπορούσαν να οδηγήσουν σε εύρύτερες κοινωνικές άναφλέξεις και πρόβλεπε σε περίπτωση νίκης του ΠΑΣΟΚ **τήν άνάθεση σ' αυτό της διαχείρισης της κρίσης του ελληνικού καπιταλιστικού συστήματος.**

Βλέπουμε λοιπόν ότι ή πολιτική που επιλέχτηκε από τό κυριώτερο κομμάτι της άρχουσας τάξης καθώς και από τόν πολιτικό της έκφραστή —

τήν έκσυγχρονιστική δεξιὰ — ἦταν τελικά ἡ ἀποδοχή τῆς ἡττας τῆς Δεξιᾶς, σάν ἀναγκαῖος ὅρος γιά τόν έκσυγχρονισμό τοῦ ἑλληνικοῦ κεφάλαιου καί τελικά τῆς ἴδιας τῆς Δεξιᾶς. Ἡ ἔλλειψη ἀνεπτυγμένων ἀστικῶν δομῶν καθῶς καί οἱ ἐγγενεῖς ἀντιφάσεις του, ὑποχρεώνουν τόν ἑλληνικό καπιταλισμό νά χρησιμοποιήσῃ τὰ μικρομεσαῖα στρώματα γιά νά πραγματοποιηθεῖ ὁ έκσυγχρονισμός.

Ἐνδεικτική τῆς πιά πάνω τάσης τῆς ἀρχουσας τάξης εἶναι ἡ παρακάτω δήλωση τοῦ Γ. Μπούτου — ἐκφραστή τῆς φιλοευρωπαϊκῆς Δεξιᾶς: «Σάν μέλος τῆς Ν.Δ., εὐχομαι τή νίκη της» εἶπε ὁ Γ. Μπούτος, «σάν Ἕλληνας πολίτης ὅμως θά ἤθελα νά ἀποδειχθεῖ ὅτι οἱ πολιτικοί μας θεσμοί ἔχουν τήν ἀνθεκτικότητα ἐκείνη πού ἀπαιτοῦν οἱ κλυδωνισμοί μιᾶς πολιτικῆς ἐναλλαγῆς». Χαρακτηριστικός τέλος τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖο ἀντιμετωπίζεται τό ΠΑΣΟΚ ἀπό τή Δεξιὰ εἶναι ὁ τρόπος πού μοιράστηκαν τὰ δύο μεγάλα κόμματα τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης — πού ἀπό μονοπώλιο τῆς Ν.Δ. ἔγιναν ὀλιγοπώλιο τῶν δύο μεγάλων κομμάτων — καθῶς καί ἡ μέχρι τώρα ἐξέλιξη τοῦ προεκλογικοῦ ἀγῶνα: ἡ Ν.Δ. φαίνεται νά ἔχει περάσει στήν ἀντιπολίτευση πολύ πρίν χάσει καί τυπικά τήν ἐξουσία.

Τό ΠΑΣΟΚ ἀπό τήν πλευρά του ἐτοιμάζεται νά ἀναλάβει τίς εὐθύνες τῆς ἐξουσίας ὀλοκληρώνοντας ἔτσι τήν ἐξέλιξή του ἀπό κόμμα τοῦ λαϊκοῦ ριζοσπαστισμοῦ τό 1974 σέ ὑπεύθυνο κόμμα ἐξουσίας τό 1981.

Κόμμα σαφῶς ἀρχηγικό καί μέ ὀργάνωση χωρίς πολλές δυνατότητες, πού ὑπάρχει κύρια γιά νά ἀναπαράγει καί νά ἐκλογικεύει τό μυθολογικό μοντέλο μάζες - χαρισματικός ἡγέτης, τό κόμμα τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολίτευσης πέρασε (ὄχι χωρίς περιπέτειες καί ἐσωτερικές συγκρούσεις) ἀπ' τή περίοδο τοῦ ἀριστεροῦ ριζοσπαστισμοῦ τοῦ 1974 στή σημερινή του φυσιογνωμία σάν κόμμα κυβερνητικῶν εὐθυνῶν. Πλειοδοτώντας σέ ὅλη αὐτή τήν περίοδο σέ μιά συνθηματολογία λαϊκισμοῦ, ἐθνικισμοῦ καί θολῶν ἐπαγγελιῶν περί ἀλλαγῆς (τόσο ἀσαφῶν, ὥστε νά μπορεῖ ὁ καθένας νά ἀναγνωρίζῃ σ' αὐτές τό πρόβλημα καί τό αἶτημά του), τό ΠΑΣΟΚ πέρασε στή σημερινή του φάση, φλερτάροντας μέ τὰ «σκληρά» τμήματα τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ καί παραδοσιακά φέουδα τῆς Δεξιᾶς (στρατό, σώματα ἀσφαλείας, κλπ.), δείχνοντας τίς ἀληθινές του προθέσεις ἀλλά καί τήν ἀκρίβεια καί τήν ἐπικαιρότητα αὐτῶν πού ὁ Ἐντουάρντο Γκαλεάνο γράφει στίς *Μέρες καί νύχτες ἀγάπης καί πολέμου*: «Ἡ ἐξουσία εἶναι σάν τό βιολί· τήν πιάνει κανεῖς μέ τό ἀριστερο, ἀλλά τήν παίζει μέ τό δεξι».

Ἀπ' ὅσα γράφονται παραπάνω γίνεται φανερό ὅτι αὐτό πού διακυβεύεται στίς φετινές ἐκλογές εἶναι ἡ **διαχείριση τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλιστικοῦ μηχανισμοῦ καί ὄχι αὐτή καθ' ἑαυτή ἡ ὕπαρξή του**. Ἄν ὑπάρχει κάποιο ἐνδιαφέρον σ' ὅλη αὐτή τή διαδικασία, εἶναι ἡ πιθανότητα — καί ἡ ἐλπίδα — νά ἐπεκταθεῖ ἡ ἀναταραχή τῆς πολιτικῆς ἐναλλαγῆς σέ γενικώτερη κοινωνική ἀνάφλεξη, ὥστε νά ξανακατέβουν οἱ λαϊκές μάζες στούς δρόμους γιά νά διεκδικήσουν αὐτό πού χρόνια τώρα τοὺς ἀρνοῦνται οἱ σημερινοί καί οἱ ἐπίδοξοι κυβερνήτες τους: τό δικαίωμα στή ζωή σέ μιά κοινωνία χωρίς ἐκμεταλλευτές καί ἐκμεταλλεζόμενους, σέ μιά κοινωνία χωρίς διευθύνοντες καί ἐκτελεστές.

Κατά τὰ ἄλλα οἱ ἐκλογικές διαφορές καί ἀντιμαχίες — ἀντιμαχίες γιά τό ἄν τό κεφάλαιο θά εἶναι ἀνεπτυγμένο ἢ ὑπανάπτукτο, ἑλληνικό ἢ ξένο, ἀνεξάρτητο ἢ ἐξαρτημένο — ἀφήνουν ἀδιάφορους μαζί μ' ἐμᾶς καί ὄλους ἐκείνους πού ἔχουν καταλάβει καί βιώσει τή φράση τοῦ Κ. Μάρξ πού ὄντας εἰσαγωγή σ' αὐτό τό κείμενο, συνοψίζει καί τήν κατακλείδα του: «Καμμιά μορφή μισθωτῆς ἐργασίας, ἔστω κι ἄν εἶναι λιγώτερο ἀπεχθής ἀπό μιά ἄλλη, δέν μπορεῖ νά καταργήσῃ τήν ἀθλιότητα αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς μισθωτῆς ἐργασίας».

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

ΑΝ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΑΛΛΑΖΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ
ΤΟΤΕ ΘΑΤΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΕΣ

ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ

1 ΗΜΕΡΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΚΑΘΕ 4 ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ 1460 ΜΕΡΕΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ
ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΔΕΝ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΜΑΣ
ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΜΕ ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ
Η ΜΟΝΗ ΑΛΛΑΓΗ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ ΠΟΥ
ΘΑ ΠΕΤΥΧΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΔΡΑΣΗ.

Ὀμάδα Παρέμβασης στίς Ἐκλογές